

R u b i n

Erika Vouk

Praznujem življenje
in tisto, kar pride,
kri in krik in krč in prah,
in votlo kamnito svetost piramide,
slepoto in zrenje,
nemoč in zamah,
slast sle in sladkosti,
napuh opoldneva. –
Brezračje prostosti
praznujem brez gneva.

Valovi čipkastih zaves,
slepo okno baja
o beli boji za privez,
o ladji, ki odhaja,
o njem, ki jo je kršno vzel
s prevročimi rokami,
o njej, prežarjeni v pepel,
v besedo vrnjen žgoč odmev,
tatoó na gladki rami.

Nebo ni modro,
ni galebov v zraku,
nemir valov pod sluzasto belino,
dan je visok,
a v plišastem somraku
neostrih senc;
ni sonca, ki sparino
postanih mlak iz zraka bi izpilo,
s previsnih klifov strgalo koprene,
zbistrilo motni horizont oči.
V brezvetrju pisk ladijske sirene.
Ni sonca.
Ni.